

Trupul și sângele Domnului

Lecturi: Exod 24,3-8 ; Evrei 9, 11-15, Marcu 14, 12-16-22-26

«Luați, acesta este trupul meu!(...) Acesta este sângele meu, al legământului, care se varsă pentru mulți. »

Meditație vincentiană

Astăzi sărbătorim Trupul și Sângele lui Cristos (Corpus Christi), sărbătoarea ce a fost introdusă la jumătatea secolului al XIII-lea când catolicii se împărtășeau foarte rar și mulți se îndoiau de prezența reală a lui Isus în preasfânta ostie după terminarea celebrării sfintei liturghii. Existau așadar îndoieli cu privire la validitatea adorației euharistice întrucât se credea că în ostiile păstrate în tabernacol după terminarea sfintei liturghii nu mai este prezent Cristos cu trupul și sângele său.

Încă de la începuturile comunității creștine, Biserica a crezut în prezența Domnului Isus înviat în misterul euharistiei. Sfântul Paul le transmite evreilor, după 25 de ani de la moartea lui Isus ceea ce a primit din tradiție (lectura a doua din această sărbătoare). Este vorba de cea mai veche relatare despre Euharistie, iar Biserica nu a renunțat niciodată la acest mister central. Evanghelia după sfântul Marcu din această zi ne prezintă și ea o relatare asemănătoare despre instituirea sfintei Euharistii.

Noi vincentienii trebuie să ne punem mai întâi întrebări referitoare la credința noastră în transsubstanțierea pâinii și vinului în Trupul și Sângele lui Cristos în timpul sfintei liturghii. Suntem conștienți de această realitate atunci când ne împărtășim cu trupul lui Cristos sau o facem în mod mecanic? De fiecare dată când

ne împărtășim ar trebui să-i spunem lui Isus: « Cred, Doamne, că ești prezent în această ostie pe care o primesc în trupul meu pentru mântuirea sufletului ». Credința în prezența lui Isus în ostia consacrată de la sfânta liturghie ne dă puterea să mergem și să-l întâlnim pe cel sărac. Nu mergem singuri pentru că-l purtăm pe Cristos în noi, în mod fizic: mergem împreună, eu și Stăpânul suprem pentru a-l întâlni și a învăța de la Domnul și Stăpânul nostru. Trupul ni se transformă în templul lui Dumnezeu în drum spre sanctuarul dragostei care este casa săracului.

În al doilea rând, vincentienii trebuie să creadă și în prezența lui Isus în Preasfântul Sacrament al altarului și să-l viziteze. Știm foarte bine că sfântul Vincentiu a lucrat mult pentru săracii pe care i-a întâlnit, însă nu trebuie să uităm că petrecea de asemenea mult timp în fața tabernacolului ascultând ce dorea să-i transmită Dumnezeu. Fericitul Frederic Ozanam făcea același lucru în capela carmeliților în Paris, a cărei criptă îi păstrează rămășițele trupesti.

Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea spunea: « *Comuniunea și contemplația nu se pot despărți, merg împreună. Pentru a comunica într-adevăr cu o altă persoană, trebuie s-o cunosc, să știu să stau în tăcere aproape de ea, s-o ascult, s-o privesc cu iubire. Adevărata iubire și adevărata prietenie se hrănesc fără încetare din schimbul de priviri, tăcere profundă, convingătoare plină de respect și venerație așa încât întâlnirea să fie trăită profund, în mod personal și nu superficial¹* ».

Trupul și Sângele lui Cristos reprezintă sfințirea noastră ca vincentieni. Putem completa cuvintele papei Benedict al XVI-lea adăugând: *împărtășania, adorația și vizitarea săracilor nu se pot despărți, merg împreună.*

Traducere: sora Magdalena

¹ Predica papei Benedict al XVI-lea în sărbătoarea Corpus Christi, 2012;